

het veer van Sint-Amands

we kozen het eindeloze
waar de stroom zich buigt
en beweegt als een zee

we zagen met ontzag
de draaikolken rondom
de dukdalven en op de oever
daar tegenover de tombe
als een schuit in beton

zo blijft Verhaeren bewaard
telkens de veerboot zich stamp
door het water, wie meevaart
die wijst waar hij slaapt:
in het bootje van zijn dromen
boven het kolken en klotsen
als een albatros op een rots

en deinend op de golven
zal je wijzen naar het lieve
kerkje van Sint Job waar je
in je vrome jaren bidden ging
op bedevaart toen over beemden
en stroom een dichte nevel hing

wie je ook meebrengt, van waar ook
ter wereld, een vriend, een vreemde:
hier wil je komen, de veerboot nemen
en vrezen voor stroming en draaikolk

je zal de tolk zijn die doet verrijzen:
het werkvolk met zijn ransel
dat werd over geroeid, de stoet
van aken, diep geladen die verschoven
als schelpen aan een kraal

je smeekt om een taal, om de spraak
van Verhaeren: woorden zo pezig
als de veerman van toen – vrienden,
vreemden, we zien hem al bezig
wegend op de riemen zoals op plaatjes
van oude schepen gegeselde slaven doen –
maar hij, in het lied van Verhaeren, is vrij
en niet te koop, hij rekt zich, strekt zich,
hij vaart en blaast op een rietje van hoop

Staf De Wilde